

# РЕШЕНИЕ

№ 41455

гр. София, 11.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в**  
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Шишкова**

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **3934** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба, депозирана от адв. А. А., САК, назначена на основание чл. 25, ал. 2 от Закона за правната помощ (ЗПрП) във вр. чл. 23, ал. 2 във вр. чл. 25, ал. 1 и ал. 3 от ЗУБ, с Решение № 1946 от 26.08.2024 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ за процесуален представител на непридружения непълнолетен чужденец Б. М. А. Х., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН] - против Решение № 1755 от 17.02.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на чуждия гражданин е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност. Сочат се допуснати съществени нарушения на административно производствените правила предпоставили неправилното приложение на относимите материално правни разпоредби. Твърди се фактическа необоснованост поради неизясняване на всички относими обстоятелства към личното положение на непълнолетния – причините да напусне държавата си по произход, има ли близки родственици, при които може да се върне в С. и които да продължат да полагат грижи за възпитанието му. В този аспект в жалбата е застъпено становище за липса на задължителната преценка за „най-висшия интерес на детето“. С тези аргументи е обосновано и искането за отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания относно приложението на материалния закон.

Жалбоподателят – непридруженият непълнолетен Б. М. А. Х. не участва в съдебното

производство. Напуснал е самоволно РПЦ – С., отдел „ПМЗ[жк] преди постановяване на оспореното решение. Представлява се от назначения представител от председателя на Националното бюро за правна помощ – адв. А. А., САК, който поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Подробно становище е застъпено в представени писмени бележки (л. 119).

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Т. Г., в писмени бележки (л. 93 – л. 98) оспорва жалбата. Застъпва становище за неоснователност на изложените възражения за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материално правни разпоредби. Ангажира писмени доказателства относно актуалното обществено политическо и икономическо положение в държавата по произход на търсещия закрила. Прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

С. градска прокуратура не е изразила становище по депозираната жалба.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София град, въз основа приложените към делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба на 16 годишния Б. М. А. Х., [дата на раждане] в [населено място] Ал Зор, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], заведена с вх. ОК-13-1612 от 22.08.2024 г. и рег. № 16017 на 21.08.2024 г. по описа на ДАБ при МС (л. 81 – л. 82). В молбата е отправено искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България.

В деня на завеждане на молбата в присъствие на преводач от арабски език са изготвени Регистрационен лист (л. 78 – л. 79 и л. 80) и Евродак дактилоскопна карта (л. 64). Първоначална бърза оценка на кандидата за закрила е направена от социален експерт при ДАБ - МС. Във Формуляра (л. 52 – л. 56) е посочено, че е напуснал дома си със съгласието на родителите си, които са в Турция заедно с братята и сестрите му. Отразено е, че непълнолетният е клинично здрав и въпреки, че попада в категорията на „дете в риск“, този риск не е непосредствен. Посочено е, че за защита на най-добрия интерес на детето в производството по молбата за предоставяне на международна закрила ще му бъде осигурен представител – адвокат, съгласно чл. 25 от ЗУБ.

На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 28.08.2024 г. (л. 73), Указания относно правата и задълженията на децата под 18 години, които са сами в Република България и са подали молба за закрила (л. 74 – л. 77), Информация и Инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центрове на ДАБ – МС (л. 68 и л. 69 – л. 71), както и Информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 66 – л. 67).

Самоличността на кандидата за закрила първоначално е установена с Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 65) поради липса на представени валидни документи за самоличност, издадени в държавата по произход. В хода на административното производство с Приемо предавателен протокол от 14.10.2024 г. (л. 50) е представено извлечение от Гражданския регистър на сирийски арабски граждани, воден от Министерство на вътрешните работи, дирекция „Гражданско състояние“ - № 53260219 от 25.08.2024 г. (л. 43 – л. 44), с приложен превод на български език (л. 41 – л. 42), според което непридруженият непълнолетен Б. М. А. Х. е регистриран на 03.02.2008 г. под № 56 в „А. А.“ с национален № (ЕГН) 09050082558. Роден е на 08.01.2008 г. в [населено място]. Посочени са имената на родителите му. Не са отразени данни за издаден документ за самоличност. Към преписката е приложена Докладна записка от 23.10.2024 г. (л. 40), с която интервюиращ орган при ДАБ – МС е констатирал, че следва да бъде отстранено несъответствието в данните от първоначалната регистрация на чужденеца – отразените погрешно дата на раждане

01.08.2008 г. вместо 08.01.2008 г. и място на раждане – [населено място] Ал Зор, вместо [населено място].

С Решение за настаняване № 137 от 21.08.2024 г. на началника на ПМЗ – [жк]непълнолетният Б. М. А. Х. е настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) – [населено място],[жк], [улица] (л. 63). Своевременно, след завеждане на молбата за закрила, с изх. № 16017/23.08.2024 г. е изпратено Искане до председателя на Националното бюро за правна помощ за определяне на процесуален представител - адвокат, който да поеме представителството на непълнолетния чужденец в производството по Закона за убежището и бежанците (л. 61). Уведомен е и директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с оглед определяне на социален работник, който да присъства при провеждане на интервюто с кандидата за закрила, да изрази становище или да представи доклад, съгласно изискванията на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето (л. 59 – л. 60). Изискано е и задължителното, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 41 – л. 42).

На 14.10.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език и на назначения представител от НБПП – адв. А., САК е проведено интервю с непълнолетния чужденец, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 45 – л. 49). В същия е отразено, че към момента на провеждане на интервюто останалите членове на семейството на кандидата за закрила са в С., защото са били върнати от Турция, а той е успял да премине незаконно на територията на Република България седмица преди да ги депортират. Посочил е, че всички са напуснали С. в началото на м. юли 2024 г. заради несигурната обстановка и изключително трудните условия на живот – ползване на електричество за кратък период през два дни, липса на постоянно течаща вода, чести нападения с оръжие, незаконно влизане в домовете от различни въоръжени групи, отвличания, изнудвания, физическо насилие. Непълнолетният е уточнил, че селото, в което е роден и е живял в С. – [населено място] се намира на 10 км. от [населено място] Ал Зор и е под контрола на режима. Посочил е, че има трима братя и шест сестри и към момента, в който се е отделил от семейството си майка му е била бременна. Всички, с изключение на едната му по-голяма пълнолетна сестра, която е омъжена живеят в две стаи, а част от къщата им – кухнята е била разрушена при бомбандировка. Жалбоподателят е заявил, че е учил до 6 клас, но въпреки това не разполага с документ за завършена образователна степен или ниво на преминато обучение. Майка му не работи, а баща му се занимава с отглеждане на животни като наемен работник. Посочил е, че има баба и лели, при които е живял. Заявил е, че е арабин, мюсюлманин – сунит. Отрекъл е да е имал проблеми заради етническият си произход или изповядваната религия, както и да е бил член на религиозна организация, секта или общност. Не е преминал военно обучение и не е търсен за военна служба, защото не е навършил пълнолетие. Разказал е за два случая – няколко месеца преди да напусне С., при които според твърденията му е станал неволна жертва на физическа агресия от редовната армия – нанесен му е побой на улицата. Споменал е и за изнудване на баща си за пари, който е бил заплашен с оръжие и му е била счупена ръката. Непълнолетният е изразил категорично нежелание да се върне в държавата си по произход, заявявайки, че там за него няма бъдеще и възможност да продължи образованието си, а и да работи. Заявил е, че условията на живот и сигурност са еднакви на цялата територия на страната. Отрекъл е да е бил арестуван, задържан, съден или осъждан в държавата си по произход. Посочил е, че средствата за пристигането му до България са предоставени от чичо му, който няма деца и е продал къщата си. С писмо рег. № М-476 от 08.01.2025 г. (л. 37) директорът на Специализирана дирекция „М“ при Държавна агенция „Национална сигурност“, на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, е уведомил председателя на ДАБ – МС, че при наличие на основания по ЗУБ, ДАНС не възразява на гражданина на С. Б. М. А. Х. да бъде предоставена закрила в Република България.

С Докладна записка от 28.01.2025 г. младши експерт при отдел „ПМЗ –[жк]- ДАБ – МС (л. 36) е уведомил началника на Отдел «ПМЗ –[жк]» че 9 лица, от които 8 граждани на С. и 1 на Н., сред които и непълнолетният Б. М. А. Х. са напуснали самоволно РПЦ – С.. Своевременно са уведомени началникът на ОВ РУ – СДВР, директорът на Дирекция «Социално подпомагане» - К. село и председателят на ДАБ – МС (л. 35).

Към преписката е приложено Становище от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село изх. № СЛ/Д-С-КС/2564-002 от 31.01.2025 г. (л. 34), в което въз основа на синтезирано възпроизвеждане на информацията, отразена в протокола от проведеното интервю е дадено заключение, че в интерес на непълнолетния е да получи закрила и след това да се събере със семейството си. Преценено е, че към момента за него не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото и интелектуалното му развитие.

Въз основа на събраните доказателства в административното производство интервюиращият орган при ДАБ – МС е изготвил писмено Становище, рег. № 16017 от 06.02.2025 г. (л. 30), в което е предложил на непълнолетния Б. М. А. Х. да бъде отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

При постановяване на оспореното Решение административният орган се е позовал и на официалната информация в изготвената Справка, вх. № МД-02-60 от 29.01.2025 г. от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ - относно актуалната обществено политическа и икономическа обстановка в С. към 29.01.2025 г. (л. 27 – л. 29).

С обжалваното Решение № 1755 от 17.02.2025 г. (л. 15 – л. 26) председателят на ДАБ – МС е отказал да предостави международна закрила – статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България на непридружения непълнолетен Б. М. А. Х.. В мотивите на решението е посочено, че заявените обстоятелства по време на интервюто не са относими към предвиденото в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ условие за наличие на «основателно опасение от преследване» и не са правно значими за търсената закрила. В този смисъл, е отразено, че не се твърдят отправени заплахи или прояви на други форми на преследване, обосновани на етническа или религиозна основа. Посочено е, че в изложената бежанска история не се съдържа информация, която може да бъде оценена, съгласно чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ, като основателен риск от бъдещо преследване. Споменатият случай на проявено насилие към бащата на кандидата за закрила е преценено като такова с личен и криминален характер, а твърденията за физическо посегателство над него - за неотговарящи на изискванията за системност и интензитет. Направен е извод, че причините за напускането на държавата по произход не са, за да се търси закрила, а по-добър стандарт на живот в Европа, доколкото не са заявени лични опасения от преследване и не са установени прилагани дискриминационни или други неблагоприятни мерки, създаващи риск от преследване. Възпроизведените събития по време на интервюто, относими към общото положение в държавата по произход, а и за района, в който е живял кандидатът за закрила, са преценени като неотнесими към актуалната обстановка на сигурност. В този аспект е посочено, че чуждият гражданин не е посочил конкретна причина или неблагоприятно за него събитие, в което е бил участник и които да са го мотивирали да напусне С., а е изложил по време на интервюто съображения от личен характер, включително и относно набавянето на средства, за да осъществи намерението си. Направен е извод, че в представената бежанска история не се съдържат данни, въз основа на които могат да бъдат изведени обективните и субективните елементи на предвиденото в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ «основателно опасение от преследване», доколкото изложените причини за напускане на държавата по произход не са правнозначими за търсената закрила. Изразено е категорично становище, че не са установени положителни предпоставки, а и данни за отрицателни такива, по смисъла на чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Наред с това, позовавайки се и на информацията в приложената към преписката Справка вх. № МД-02-60/29.01.2025 г., изготвена от дирекция «Международна дейност», относно актуалната обществено политическа ситуация в държавата по произход, административният орган е приел, че описаните събития по време на проведеното интервю са настъпили в отдалечен назад период от време и не отговарят на актуалното положение на сигурност в страната. Направен е извод, че съгласно критериите за определяне на статут на бежанец по § 62, Глава II, стр. 24 от Наръчника по процедури и критерии, издаден от Службата на ВКБООН, данните от бежанската история на жалбоподателя Б. М. А. Х. отговарят на включените в понятието за «икономически мигрант» - напуснал е доброволно страната си, за да се засели другаде по чисто икономически съображения. В Справката, изготвена от Дирекция «Международна дейност», вх. № МД-02-60 от 29.01.2025 г. за актуалното положение в С. е отразено, че на 27.11.2024 г. ислямистката групировка «Х. Т. ал Ш.», чийто контрол преди това е бил ограничен до части от провинциите А. и И. е започнала офанзива в С. С. в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции, които след превземането на А. и Х., са стигнали до Д. на 08.12.2024 г., а в същия ден президентът Б. А. е напуснал страната. Отражено е изявлението на специалния пратеник на ООН за С., направено месец по-късно, на 08.01.2025 г., според което ситуацията със сигурността в много райони се подобрява, въпреки безредиците по крайбрежието в районите на Х. и Х., и потвърденият ангажимент на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период, заявен още на 19.12.2024 г. от генералния секретар на ООН А. Г.. Посочено е, че ООН ще съдейства за спазване на принципите, залегнали в Резолюция 2254 на Съвета за сигурност при осъществяване на политическия процес от служебното правителство. Отражена е и изразената от специалния пратеник на ООН за С. «огромната надежда сред цивилните за началото на нова С.», след проведената среща в Д. с лидерите на фракциите, управляващи С., включително «Х. Т. ал Ш.». Посочено е и че хуманитарната реакция в С. се адаптира на бързо променящите се условия след смяната на режима, благодарение на активната дейност на ООН и нейните партньорски организации, които са започнали възстановяването на ключови съоръжения като болници и пътища в по-стабилните райони. Отчетено е, че въпреки данните за продължаващи военни действия на североизток, ситуацията със сигурността в големите градове като Д. и А. се стабилизира.

С позоваване на Решение на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на тълкуването на разпоредбата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО с решение на СЕС по дело С-285/12, според което *«съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия»*, административният орган, е направил извод, че към момента на постановяване на оспореното решение не може да се приеме наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, при който безогледното насилие да е достигнало такова високо ниво, по смисъла вложен в това понятие от международното право, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че кандидатът за закрила заради самото си пребиваване ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. В мотивите на решението е посочено, че в конкретния казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото не

са налице обективни данни за безогледно насилие, а и не са установени в административното производство лично спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, и в частност в района на обичайното му пребиваване, Б. М. А. Х. би могъл да бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е, че за него не съществува опасност от тежки посегателства, по смисъла и на чл. 9, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, а не са налице и основанията за предоставяне на статут, по смисъла на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, включително и поради други хуманитарни причини. Прието е, че оценката на всички факти от значение за личното положение на кандидата за закрила сочи, че не е имал обективни причини, релевантни за предоставяне на международна закрила, за да напусне държавата си произход С..

При постановяване на решението, административният орган е отчетел, че кандидатът за закрила е ненавършило пълнолетие лице и съгласно чл. 6а от ЗУБ от първостепенно значение за произнасянето е най – добрият интерес на детето, според критериите на Закона за закрила на детето, към които препраща § 1, т. 11 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. В мотивите на решението е посочено, че административното производство е проведено с участието на социален работник, определен от отдел «Закрила на детето». Отражено е, че при преценката на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ са ползвани както констатациите в представения Социален доклад от Дирекция «Социално подпомагане», така и критериите, въведени с приложимите норми на международното право - § 52 - § 79 от Глава V на Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето, публикуван през м. ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), според които при оценката на най-добрия интерес на детето следва да се вземат предвид – възгледите на детето, идентичността му, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на здравеопазване и на образование, § 56, § 80 и § 81 от Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето, според които основната оценка на най-добрия интерес на детето е общата оценка на всички относими елементи на тези интереси, а тежестта на всеки един от тях зависи от останалите, както и че надлежното съобразяване с тях предполага достъп до културата и по възможност до езика на страната и семейството, от които произхожда.

Въз основа на констатациите в социалния доклад, че не са открити преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на непълнолетния Б. Х. и няма данни основните му права да са били нарушени на територията на държавата по произход, поради липса на релевантна информация, че връщането му в родината ще противоречи на неговия висш интерес, административният орган е приел, че не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. Поставен е акцент върху обстоятелството, че връщайки се в С. той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа необходимата връзка с роднините си, които продължават да живеят там. Нещо повече, обърнато е внимание, че единствено по този начин ще има възможност да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми, които имат особено важно значение за личностното му развитие. Уточнено е, че поради липса на релевантни основания, не са открити и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на Б. Х. в родината му.

С позоваване на § 59 и § 60 от Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето, според които семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено децата, а предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила

на детето и са основани на правото на детето *«да не бъде разделяно от родителите си против неговата воля, освен когато ...такова разделяне е необходимо за най-добрите интереси на детето»* (чл. 9, § 1 от Конвенцията), за да направи категоричен извод, че по отношение непълнолетния Б. Х. висшият интерес изисква той да живее в семейна среда заедно с родителите си или негови родственици в държавата му по произход – С., административният орган е отчел правото на детето да поддържа пряк контакт и с двамата си родители. Посочено е и, че икономически съображения не могат да оправдаят отделянето на дете от родителите му и в този смисъл, при липса на релевантни основания за предоставяне на международна закрила на молителя не следва да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут.

Обърнато е внимание, че най – добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в Глава V от Директива 2011/95/ЕС и затова не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което може законосъобразно да замени отсъствието на материално правните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила. С позоваване на константната съдебна практика, включително и по дела на СЕС, е прието, че не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на непълнолетния Б. М. Х., доколкото не са налице „други причини от хуманитарен характер“, които да да разкриват реален риск от посегателства срещу личността му при завръщането в държавата му по произход. В мотивите на решението е обърнато внимание на самоволното напускане на РПЦ – С. от кандидата за закрила, пирето като проява на незаинтересованост по отношение на търсената закрила.

Така описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ чрез административния орган, постановил оспорения административен акт, заведена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК на 01.04.2025 г. (л. 8), от надлежна страна, назначен в производството по ЗУБ представител на чуждия гражданин, който с оглед на възрастта си и липсата на данни за пълнолетен придружител, попада в категорията на „уязвимите лица“ по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ.

Демонстрираното поведение от жалбоподателя – самоволното напускане на Регионалния приемателен център не може да постави под съмнение надлежното сезиране на съда, доколкото упражняването на правото на жалба от назначения представител, следва да бъде възприето именно като действие в защита на най-добрия интерес на непълнолетния чужденец, доколкото постановеното решение не удовлетворява искането за предоставяне на международна закрила.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът констатира, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган и отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание. Посочени са фактическите и правни основания, с които е обоснован отказът да бъде предоставена международна закрила на жалбоподателя Б. Х.. Производството е проведено по общия ред, от компетентен орган към РПЦ – С., който е участвал при провеждане на интервюто на чужденеца заедно с преводач от арабски език и назначения представител от председателя на НБПП. Жалбоподателят е бил информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ. В приложения Протокол, с който е документирано проведеното интервю, е отразена бежанската история, както и отговорите на останалите поставени въпроси, имащи отношение към правилното прилагане на закона.

Кандидатът за международна закрила е удостоверил с подписа си, че няма възражения и искания за допълване на съдържанието на протокола. Молбата е разгледана индивидуално, в съответствие с изискванията на чл. 71 от ЗУБ. Жалбоподателят е разполагал с възможността да изложи свободно всички свои аргументи, без да е ограничавано правото му да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, включително и ползвайки необходимата му специализирана помощ от лице, упражняващо адвокатска професия, както и от социален работник в Отдел „Закрила на детето“ към Агенция за социално подпомагане.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България, а именно – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата за статут.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че изложените, по време на интервюто, причини за напускане на държавата на произход не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавата, от партии или организации, или недържавни субекти в страната си по произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че роднините му продължават да живеят в родния му град и нямат проблеми. По време на интервюто кандидатът не твърди да е бил заплашван или спрямо него да е упражнявана някаква форма на насилие. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти в С.. Не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Изложеното, дава основание на съда да приеме, че липсват законовите основания на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Споделима е и преценката на административния орган за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен хуманитарен статут на чужденец, освен че същият не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си на произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; както и на тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липса на обективна и пълна преценка по смисъла на чл. 6а от ЗУБ на „най-добрия интерес на детето“, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на Закона за закрила на детето и Допълнителните разпоредби, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на

административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство. В този смисъл, изводът е резултат и на изготвения социален доклад от определения социален работник.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Спазени са процесуалните изисквания, гарантиращи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 4 във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Б. М. А. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], депозирана от адв. А. А., САК против Решение № 1755 от 17.02.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на чуждия гражданин е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: